

Jaschkó Balázs SJ. önéletrajza

Kassán születtem, Csehszlovákiában 1922. február 3-án a család 9-ik gyermekeként. Egyikünk „nővér” lett, hárman pedig jezsuita papok.

Magyar érettségim után 1940-ben együtt lettem jezsuita a kassai Schmotzer Jánossal a zugligeti Manrézában.

Ugyanott volt az egyéves retorika és a görög - pótló érettségivel. 1943-ban a kassai filozófiára kerültem.

A háború ezt félbeszakította, a jezsuita növendékeket hazaküldték, hogy nagyobb biztonságban legyenek, így került vissza Kassára testvérem Pál is a pécsi magisztériumból.

Házunk üresem állt.

A rector, P. Dombi átengedte átmenő menekülteknek J. Pál vezetése alatt.

Az orosz csapatok bevonulása után pedig az épület vidéki középiskolásoknak adott otthont a 3 skolasztikus vezetésével.

Így menekült meg újra az épület.

Az év befejeztével Pál Belgiumba került teológiára, én pedig Jánossal együtt Brűnnbe mentem folytatni a filozófiát a szlovák és cseh filozofusokkal együtt.

A kurzus végeztével 1947-ban a Szatmárnémeti konviktusba kerültem magiszternek.

Ez csak pár hónapig tartott, mert a románok nem hosszabbították meg vízumomat.

Így kerültem korábban Szegedre, teológiára.

Az első évet azonban nem itt fejeztem be, hanem az Innsbruck melletti Zenzenhof-i jezsuita villán.

Itt gyülekeztek, a Szegedről átszökött jezsuita skolasztikusok tanáraikkal együtt.

Róma tanácsolta, hogy menjünk külföldre, mert a kommunisták meg fogják szüntetni tanulási lehetőségeinket.

Ausztria után az északolaszországi Chieribe kerültünk (Torino szomszédságában) az olasz teológia székhelyére és az olasz jezsuiták vidéki nyaralóját kaptuk meg lakásként, a Villa Luigina-t.

A teológusok naponta jártunk be a városba az olaszok teológiájára, a filozófusok helyben folytatták tanulmányaikat a szintén Szegedről szökött tanáraik segítségével.

1951. július 15-én szenteltek pappá.

Utána jött a harmadik probáció az angol St. Beunos-ban.

Ennek befejeztével 1953-ban kerültem Kanadában Hamiltonba a Szent István templomhoz. Másfél évig voltam ott P. Provinciális titkárja és „fél káplán”.

Innét 1955-ben Montréal jött sorra, ott a SZÍV újság kiadói munkatársa lettem hat hónapra. Új dispozióim ezután tanárság egy amerikai jezsuita középiskolában, a St. Peter Preparatory School-ban, a New Jersey-i Jersey Cityben. (A város a Hudson folyó nyugati oldalán fekszik, szemben a NY-i Manhattannal.)

Tanári munkám 15 évig tartott: tanítottam hittant, latint és franciát.

Kisegítettem különböző templomban és utolsó 5 évemben a Passaic-i magyar templomban.

1970-ben aztán újra Kanadába kerültem, a torontói Szent Erzsébet magyar templomba.

Mint káplán jártam a kórházakat, látogattam a magyar betegeket, ügyködtem a templomban.

Hamarosan aztán bevontak a nagy templomi gyűjtésbe, hogy kifizethessük a templomi súlyos adósságokat: a régit (ami megmaradt az 1949-ben vásárolt régi templomadósságból) és az újat (ami a 3 éve befejezett új plébánia építéséből származott).

Ebben nagy segítségemre volt a tanárságom alatt szerzett „gyűjtési” tapasztaltatom.

Jersey Cityben ui. iskolánk bővítésére gyűjtöttünk- a gyűjtésbe belevonták a tamarplat is.

Ott tanultam meg, hogy sikeres lehet a gyűjtés, ha a kezdeti sikertelenség nem tör le.

A módszer Torontóban is bevált sok gyűjtő segítségével.

Nagy volt a siker!

Újabb megbízatást kaptam aztán 1972-ben: kineveztek a kanadai magyar jezsuiták előljárójának.

Hat évvel később pedig az akkori plébános halála után jött az új dispozió: utódja lettem..

Hosszabb idő után, 1985-ben nagy fába vágtuk fejszénket.

Új helyre kellett költöznünk.

Templomunk környékére ugyanis beköltöztek a kínai bevándorlók és gyakorlatilag lehetetlenné tették hiveinknek, hogy templomunk közelében parkolhassanak.

El kell költöznünk, különben üresen marad templomunk!

A püspök segítségével találtunk végre megfelelő helyet, ahol 130 kocsi parkolhat és könnyen elérhető a földalattival, busszal, autóval jövők számára.

1985-ben aztán megkezdődött az építkezés.

Hála Istennek sikerült – és adósság nélkül, mert a régi templom eladásából bőven ki tudtuk fizetni a terület vételét és az új templom, plébánia és iskola építkezési költségeit.

2000-ben aztán fiatalabb jezsuita vette át a plébániai vezetését és én újra káplán lehettem – egészen 2005-ig, - amikor a templomnál helyben maradva „nyugdíjas” jezsuita pap lettem, ha van ilyen a világon.

Most pedig Fay Ferenc torontói költő szavaival élve:

„Ne szólj, Csak ints, S én indulok Uram.”